

ITAMÁR JÁOZ-KESZT VERSEI

ÉJFÉLI IMÁDSÁG ELŐTT

*Egy perccel éjjel előtt mintha még
jóvá lehetne tenni valamit, bármit, bűnt -
Úgy állok itt a kezemben az imakönyvvel a maradék idő
örök pillanatában a lét peremén az ősi
askenáz-héber hangokba és betűkbe zárt szavakkal,
a tört fénnel, melynek halovány foltja a fedéllapról
tükröződik vissza, míg bentről a papírrétegek mélyéből
a nem kiterjedésből való lényekként sorjáznak elő
tudatomba e mondatok, melyek évszázadok alól
indultak és most ide érkeztek valamiféle végtelen
menetben seregelve és csatlakoztatva már-már harsány
hadakként hallatva kiáltásaikat és énekeiket:
Szent! Szent! Szent! – Kádos! Kádos! Kádos! – Torlódnak
itt föl tudatomba, mint valamely lengő, ingatag kötélhídra,
amely egy perccel éjjel előtt a bensőm és a külső valóság
között feszül: a szavak, a szavak, a szavak torlódnak
és taszítják, lökik egymást menetritmusban rá, miként
a hadak a középkori városok leégett sikátorain át
meneteltek, míg a híd, e rozzant, kötélalkotmányyszerű idegháló
bennem reng, s nincs rálátásom, hogy van-e kijárata
léteimből az emberi léten túli világba, de leng a híd
és bennem visszahangzik mind ami ének éjjel előtt
egy perccel az éjszaka sötét szívében –, többet
kívánhatok-e, remélhetek-e e rozzant városi bérház magasán
lebegve háromemeletnyi szakadékom fölött, amelynek
mélyén világító csontok csendülnek ókori
csontokhoz, cserépedények csörögnek, s mintha korongon
forogna velem a földgolyó, imafosztlányok szakadnának
le róla zsoltárhangokkal és lustán szállonganának
körülotte amíg valahol benn a mélyben ajtók nyikorognak,
énekek szállnak föl ide hozzám egy perccel éjjel előtt
frigyszekrények ajtói nyílnak ki hangtalanul
és álomittas szempillák nyílnak, csukódnak a városban
körülottem, egy-egy test mintha a mélyből feltörő
és fölcsukló imádságok eleven hídja volna megfeszülve
remeg, miközben szavak, szavak és szavak szállnak
a századok, évezredek mélyéből elő, s mindenfelől
nagy seregekben, nem szűnő sokadalomban érkeznek
egyetlen léteembe újra meg újra, hogy megostromoljanak.*

KÖTÉS

*Kötés, míg fölvérzik
a hús –
bal karomon az imaszíj,
bal karomon
teli imákkal,*

hajnali árnyakkal körülvéve állok

*és nézem,
és egyre csak nézem
bal karomon
a fekete imaszíj szoros és húsba mélyedő
hétszeres kötésnyomát, melyeket
jobb kezem ujjai tapintva lopva futnak át
a bemélyedések húsveresében, mint hogyha
Isten hét rácsozatának bordái között
rebbennének ujjaim, miközben*

*érintem, s tudom Őt és arra gondolok,
hogy mindattól ami kínoz most megszabadulok*

*hajlongva, állva, éveim szakadékában úgy tekerem
rá bal karomra az imaszíjat, oly szorosan, hogy
húsomba mélyedve a kín és a fájdalom
fölszabadítson.*

*De csak árnyékom árnyékát köthetem
és oldozhatom, magamat szabaddá
nem tehetem.*

Mezei András fordításai